

Jeg maa sige til den ærede foregaaende Taler, at det aldeles ikke er faldet mig ind at mene, at en Universitetsprofessor ikke har et videnskabeligt Arbejde, som han helliger sig til, og som har Betydning ved Siden af hans Forelæsninger. Der er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem, det er ingenlunde kommet mig i Sinde at paastaa andet. Men Spørgsmaalet er ikke dette, man kommer bort fra det, som er Kærnen i Sagen. Spørgsmaalet er, om ikke de, der har et legemligt Arbejde, som man kun paatager sig, naar man er nødt dertil, ved dette Arbejde maa have et Udkomme, som paa en vis Maade er større end det, som den, der er aandelig beskæftiget med for ham behageligt og glædeligt Arbejde, har. Det er, hvad jeg har sagt for at forklare, hvorfor Fyrbøderen og Havnearbejderen faar en forholdsvis større Løn for deres Arbejde, hvis man vil sammenligne dem med f. Eks. Professorer og Mænd, som det ærede Medlem siger har studeret længe, har drevet et kostbart Studium og maaske betyder meget for deres Land, hvad man ikke kan sige, at enhver Fyrbøder og Havnearbejder gør. Men man maa erindre, at disse paatager sig et Arbejde for Samfundets Tarv, som andre ikke vil udføre, som er et ubehageligt, maaske sundhedsfarligt, maaske legemsfarligt Arbejde. Det er det, jeg har sagt, det er det, det staar paa. Maaske kommer vi en Gang til en Tid, hvor alle maa udføre et saadant Arbejde, jeg skal ikke spaa, men ingen kan vide, hvad der kan ske i denne Verden. I Øjeblikket er der en Del Borgere i Landet, som maa udføre en Del haardt, livsfarligt, sundhedsfarligt Arbejde, hvad man vil; man maa ikke undre sig over, at de faar en forholdsvis stor Løn for dette Arbejde, og det nytter ikke, som Professorerne har gjort — det er ikke mig, som er begyndt derpaa — at sammenligne Professorernes Arbejde med dette Arbejde.

Formanden: Det 5te Medlem for Skanderborg Amt har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Jeg maa med Tilfredshed konstatere, at Finansministeren har hørt saa meget efter, hvad jeg sagde, at Ministeren har forstaaet, at den Indtægt, man kunde faa ved at gaa længere ned med Skatteforhøjelser, ikke skulde blive til Fordel for de højestbeskattede. Forholdet er det, at jeg kunde tænke mig, at

den Klasse af Indtægter, som ligger mellem 5 000 og 10 000 Kr., altsaa en Klasse, som i Forvejen har faaet en i alt Fald nogenlunde anselig Skatteforhøjelse, fik denne Skatteforhøjelse forminsket en lille Smule, og at det Beløb, som derved tabtes, indvandt ved at beskatte Indtægter mellem 3 000 og 5 000 Kr. Den højtærede Finansminister vil nu mene, at han ikke har foreslaaet at beskatte Indtægter, som ligger mellem 3 000 og 5 000 Kr. Dette er fuldkommen urigtigt, idet den højtærede Finansminister har foreslaaet for Kvartalsskattens Vedkommenhe at gaa til Bunds. Er det ikke rigtigt Hr. Finansminister? (*Finansministeren:* Jeg skal senere svare.) Meget vel, og da vil jeg hævde, at efter det Forslag, der foreligger med Hensyn til Kvartalsskatten, bliver der ogsaa Tale om en forhøjet Skatteafgift af Indtægter ikke alene over, men ogsaa under 3 000 Kr.

Finansministeren (Brandes): Det ærede Medlem indrømmer altsaa, at han kan tænke sig, at man skal lægge en større Skat paa dem, der har mindre i Indtægt, omkring 3 000 Kr., for derigennem at tilstræbe en Lettelse for dem, der har mere. Det har det ærede Medlem sagt. Det ærede Medlem har ikke kunnet paavise, at jeg i det Lovforslag, vi omtaler, nemlig Skattelovforslaget for 1920—21, har sat Satserne op for dem, der har under 5 000 Kr. Jeg har netop bevaret de Satser, disse Skatteydere i Øjeblikket betaler efter, men sat Satserne op for dem, der har over 5 000 Kr. Saa siger det ærede Medlem — der er vel nogen, der har hvisket ham i Øret, at han maaske kunde finde en Udvej ved at sige det —, at jeg beskatter dem højere gennem Tillægsskatten. Se, det er nu noget helt andet. Det foreslaas ved Tillægsskatten, at alle, som overhovedet betaler Skat i indeværende Finansaar, maa betale en Fjerdedel til af deres Skat. Det har intet at gøre med det, det ærede Medlem her har gjort sig til Talsmand for. Der sker ingen Forskydning med Hensyn til, hvorledes og hvad der betales af den, der har en lav Indtægt, og den, der har en god Indtægt. Forholdet bliver akkurat, som det var. Hver betaler yderligere 25 pCt. Det er slet ikke det, det ærede Medlem vil. Han vil, at den, der har lavere Indtægter, skal betale mere i Skat, for at de højere Indtægter skal slippe. Det kan det ærede Medlem ikke komme bort fra, og det er den Perle, jeg har draget frem, og som, jeg forsikrer ham, vil lyse over